

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Du er som Brød, det grove - fine

Citation: Winther, Christian: "Du er som Brød, det grove - fine", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 333. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid99962/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Drømmende vugged vi
Som over Havet,
Vækkende Sukket, i
Længsel begravet;
Hilste vor Stjerne,
Som fra den fjerne
Evhighed havde formælet vort Navn, —
Salige, Favn udi Favn!

Du er som Brød, det grove — fine,
Hvoraf man aldrig bliver kjed;
Du er som rene, gamle Vine,
Hvorved man aldrig vorder led.

O, Din Gestalt! saa ædel, kraftig,
Saa egen og saa yndefuld!
Din Aand, en Drue stærk og saftig,
Begeistrende og rig som Guld!

Jeg elsker Dig, til Døden meier
Engang med skarpen Lee mit Siv,
Du Eneste, mit Hjerte eier,
Min Styrke, Næring og mit Liv!

Jeg hader Hver, som blot i Tanken
Paa Veien til Dit Hjerte gik,
Som med den mindste Hjertebanken
Sig soled i et flygtigt Blik.

Jeg hader Hver, som blot har vovet
At troe, Dit Smil var ham bestemt!
Med Fryd jeg saae hvert saadant Hoved
I Dybets evige Mørke gjemt.

Du er deilig! O, det nytter Dig ikke,
Du tilkaster mig straffende Blikke —
Du er deilig, som Ingen paa Jord!
Som de unge Engle i Himlen,
Som Vaaren i Blomstervrimlen, —
Og paa Din Deilighed jeg troer.

Var jeg kunstfærdig, var jeg Maler,
Du skulde see Dig, naar Du taler,
Du skulde see Dig, naar Du leer;
Din Alvor kjæk jeg vilde tegne,
Min Pensel skulde stolt opregne
Alt, hvad mit Øie henrykt seer.

Jeg seer hver snærpet Dame og Herre
Forbauset Øinene at opspærre
Og Munden, saa høit som de kan;
Ja, de er færdige at tabe Veiret!
Mit Billed er godt, jeg har seiret!
Jeg har malet frit, — som en Mand.

Naar jeg hedt til mit Bryst Dig trykker
Og med Roser Din Kind jeg smykker,
Troer Du da ikke jeg seer klart?
Mit indre Syn mig ei svigter,
Hvert Suk, hvert Kys er en Digter,
Hvem Din Skjønhed er aabenbart.

Vi er Støv! Det er vist, vi skal svindel!
Men veed Du ei, Du min Veninde!
Udødelig er den skønne Form!
Den bestaaer, skjøndt Stoffet henfalder,
I en evig, ungtblomstrende Alder
Som en høi, guddommelig Norm.